

TẬP 12

HỒI 122

Thất Lý Đồng

N

i vào sơn đạo chật hẹp, cong queo khúc khuỷu, trên vách đá cứng hai bên, thi thoảng nhô ra một mỏm nhọn, không cẩn thận là va vào đầu.

Nhìn bốn bên thạch bích, khắp nơi hạt nước rỏ tong tong, chỗ nhiều nhất còn tụ thành một cái đầm nho nhỏ. Trên vách đá, những góc khuất tối mọc ra vô số mầm rêu xanh lục, khiến không khí ngập tràn ẩm ướt và lạnh lẽo.

Quý Lệ và Tiểu Bạch rẽ trái queo phải, khó khăn lắm mới ra khỏi con đường núi không biết đã trải qua bao tuế nguyệt này, để lại trông thấy ánh sáng mặt trời.

Hôm đó, ánh dương vừa lên, rõ ràng sáng sủa, khác hẳn với tiết trời âm u mấy ngày trước.

Vừa từ trong sơn đạo tăm tối đi ra, gặp ánh mặt trời, Quý Lệ và Tiểu Bạch đều bất giác nheo mắt, cảm thấy những tia sáng dường như có quầng, rọi thẳng xuống, rơi trên mình họ.

Giây lát sau, mắt đã mất thích ứng trở lại, họ cũng nhận thấy từ đằng xa, dần dần đội tới một luồng thanh âm rộn rã nhộn nhịp.

Hai người ngoảnh nhìn, quang cảnh trước mắt bỗng như sáng bừng, giữa vòng thung quây bởi mấy dãy núi, hiện ra một khoảnh đất phì nhiêu, bằng phẳng và rộng rãi.

Từng túp từng gian nhà mang phong vị Miêu tộc dựng trên nền đất san, hoặc xây tựa vào vách núi, hoặc liền sát vào nhau. Còn có một dòng suối nhỏ trong veo, bắt nguồn từ mãi sâu dãy núi phía trước, lan qua vùng đất như cảnh đào nguyên ngoài cõi thế này, uyển chuyển chảy đi. Hai bên bờ suối là rất nhiều nhà cửa của người Miêu.

Nhìn từ đằng xa lại, trên mặt nước có bắc ba cây cầu, nhưng không giống nhau, một làm bằng gỗ trông hết sức đơn giản, chỉ là hai bản gỗ to chắp vào với nhau, nối ngang hai bờ, coi như là một chiếc cầu.

Hai cây còn lại đều dựng bằng đá, thì rất có phong vị. Một cây đẽo từ đại thạch, thô tàng kiên cố, dòng suối vốn không rộng lắm, bắc tấm đá dày nặng này qua, chính là phương thức làm cầu đơn giản mà thực dụng của vùng Nam Cương.

Cây cầu đá cuối cùng lại chạm từ tiểu thạch, không có trụ đế. Đó là một cây cầu cong, ghép từ nhiều mảnh đá liền nhau, bắc vòng qua khoảng không, trên mặt suối, mang phong cách của cầu bè Trung Thổ, không hiểu sao lại xuất hiện ở đây, thực là kỳ lạ.

Quý Lệ nhìn kỹ những thứ đó, trong lòng khẽ xao động, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì. Hắn cùng Tiểu Bạch tiếp tục đi về phía trước, người mỗi lúc một nhiều, không khí mỗi lúc một nhiệt náo. Xung quanh vang lên toàn thổ ngữ Miêu nhân, Quý Lệ nghe lú la lú lô, nửa ngày trời cũng không hiểu lấy một chữ.

Tiểu Bạch đi bên cạnh hắn, quan sát xung quanh. Miêu nhân trên đường nhìn lại, thấy hai người mặt lạ, họ tỏ ra chú ý hơn, nhưng không có chút thù địch nào. Đi được mấy bước, Tiểu Bạch khe khẽ nói với Quý Lệ: "Xem ra mấy năm nay Nam Cương yên ổn hơn nhiều rồi!"

Quý Lệ chững lại, không hiểu ý Tiểu Bạch, bèn hỏi: "Là sao?"

Tiểu Bạch đáp: "Năm xưa khi ta tới đây, Miêu nhân bình thường trông thấy người ngoài, ai nấy đều như lâm đại địch, mất lộ về cảnh giác đề phòng. Lúc đó ngũ tộc đang giằng co kịch liệt tàn khốc, chiến tranh giữa các bộ tộc lúc nào cũng có thể bùng ra, người ngoài đến Thất Lý Đồng, nếu không có biện pháp phòng thân, chắc chắn lành ít dữ nhiều. Nhưng hôm nay nhìn tình hình này, có lẽ mấy năm trở lại đây, xung đột đã giảm bớt!"

Quý Lệ khe khẽ gật đầu, phóng mắt ra xa. Lúc ấy họ đã đi lẫn vào đám đông Miêu nhân, con đường lớn này nằm một bên dòng suối, nhà cửa san sát, bên kia bờ nước trong leo lẻo, có nhiều cây xanh mọc thành hàng.

Nhìn chung, nhà cửa của người Miêu đa phần dựng bằng gỗ, phong cách không giống chút nào với Trung Thổ. Bốn bề đơn giản không màu mè, cửa chính và tường bao treo xương những loài động vật nanh ác, càng là động vật hung mãnh thì lại càng thấy nhiều, đây có lẽ là phong tục của người Miêu, thông qua những thứ đó mà thể hiện lòng dũng cảm của chủ nhà.

Hai bên đường bày nhiều lều quán, hàng hóa đa phần là da lông và thịt tươi của dã thú, đi thêm mấy bước, mới trông thấy có hai quán nhỏ bán những đồ vật như ngọc khí bảo châu.

Tiểu Bạch cười: "Những da lông này đều là hàng tốt thượng đẳng, mà giá cả lại rẻ, nếu người muốn mua, thì mua ngay mấy món ở đây đi, rất đáng công mua đấy."

Quỷ Lệ nhích mép, nhưng không nói một lời, cứ chăm chú tiến thẳng lên phía trước. Chầm chậm đến bên bờ suối, nhìn xuống dưới, chỉ thấy nước trong vắt, đứng trên cao mà nhìn rõ từng viên đá sỏi dưới lòng tiểu Khê, lượn lờ cá lớn cá bé nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Ở nơi thật xa, còn có phi cầm bay tới, nó bập bùng đôi cánh hạ xuống, ngẩng đầu ngoảnh nhìn bốn phía, sau đó hài lòng cụp cánh lại, nhẹ nhàng trôi trên mặt nước.

Thiên địa vạn vật nơi đây, có vẻ thanh bình hòa mục đến kỳ lạ.

Tiểu Bạch chậm rãi đi lại, Tiểu Hôi không biết đã leo lên vai ả từ lúc nào đang gãi đầu một cách tò mò, nghiêng ngó xuống dòng suối.

"Giờ làm thế nào?" Quỷ Lệ hồ hững hỏi.

Tiểu Bạch trầm ngâm một lát: "Bất luận thế nào, sự việc cũng đã trôi qua được ba trăm năm. Người năm đó nếu không tu hành như chúng ta, thì quá nửa là đã chết rồi, hay là chúng ta hãy tìm những nơi mà người đó sống lúc ban đầu vậy."

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu: "Lão ta ở đâu?"

Tiểu Bạch mỉm cười, giơ tay chỉ ra phía trước: "Đằng kia."

Quỷ Lệ ngẩng đầu nhìn, đột nhiên sững lại, chỉ thấy nơi Tiểu Bạch chỉ, là một chỗ sâu xa hẻo lánh khu Miêu nhân tụ cư, một khối kiến trúc đá tảng dựng lưng chừng núi, cao hơn nhà cửa bình thường của những người Miêu khác.

Quỷ Lệ cau mày, khe khẽ nói: "Đàn tế!"

Tiểu Bạch mỉm cười: "Khá lắm!"

Quỷ Lệ trầm ngâm không nói, trong lòng cảm thấy hơi ngần ngại, sao không phải là cái gì khác, mà lại là đàn tế trên đất Nam Cương, vốn có một ý nghĩa đặc biệt vô cùng.

Trước đây hắn đã đến Nam Cương nhiều lần. Vì lòng đầy tâm sự, một dạ tìm kiếm Hắc Vu tộc nên không chú ý lắm đến phong tục nơi đây, nhưng một số điểm cơ bản, hắn vẫn còn hiểu biết.

Vùng biên thùy Nam Cương, có năm bộ tộc Tráng, Miêu, Thổ, Lê, Cao Sơn. Họ chia đất lập mốc, bộ tộc khác nhau, tín ngưỡng, thần minh tôn giáo cũng khác nhau, nhưng trong mỗi bộ tộc, đều có nơi chuyên bái ngưỡng thần linh tổ tiên, chính là đàn tế.

Đàn tế trong các bộ tộc Nam Cương, có ý nghĩa và địa vị rất cao. Theo quan niệm của phần lớn cư dân, những lời pháp sư đàn tế nói, cũng chẳng khác gì những lời kỳ bí vĩ đại của thần minh. Thuở xưa khi năm bộ tộc giao tranh kịch liệt, trước mỗi lần khai chiến đều thỉnh thị pháp sư của đàn tế, thưa trình rõ tình hình với thần minh, được sự cho phép của thần minh - cũng tức là lời từ miệng pháp sư nói ra, tộc trưởng bộ tộc mới có thể phát động cuộc chiến tranh mới.

Từ đó có thể thấy, đàn tế và pháp sư trong đàn tế, ở vùng Nam Cương này có địa vị như thế nào!

Mà những pháp sư ấy, theo như hắc được biết, từ xưa đến nay rất ít tiếp kiến người ngoài.

Quý Lệ trầm mặc một lát, ngoảnh đầu nói với Tiểu Bạch: "Cái đàn tế của Miêu nhân kia, người người nói đó, lẽ nào..."

Tiểu Bạch cười khẽ, ngắt lời: "Không sai, ta đã từng trông thấy, chính đại pháp sư của tộc Miêu thi triển hoàn hồn đại pháp, cứu tỉnh một người đã bị sơn tinh yêu mị nhiếp mất một hồn ba vía."

Đại pháp sư của tộc Miêu...

Khỏe miệng Quý Lệ nhúc nhích. Pháp sư đàn tế ở bộ tộc Nam Cương có địa vị rất cao, tức là pháp lực phải mạnh nhất, thứ bậc phải cao nhất trong các pháp sư. Đó là người mà mỗi lần cất tiếng truyền đạt ý chỉ của thần minh, thực cũng không khác gì thần minh trong con mắt những người bình thường của bộ tộc.

Kẻ nào to gan mạo phạm đại pháp sư, Quý Lệ không hề hoài nghi, tất cả những Miêu nhân ở vùng đất này, thậm chí tất cả những Miêu nhân ở vùng Nam Cương đều sẽ xông đến liều mạng với kẻ đó.

Tiểu Bạch thú vị quan sát Quý Lệ, mỉm cười hỏi: "Sao, chúng ta làm thế nào bây giờ?"

Quý Lệ liếc nhìn, chỉ thấy ánh dương quang vừa lên trong buổi sáng tinh mơ, rọi xuống mặt ả, phảng phất hắt ra, tạo những nét ôn tồn điềm đạm.

Hắc không nói một lời, chậm chạp cất bước về phía đàn tế nơi sườn núi.

Tiểu Bạch mỉm cười, đi theo lên.

Nơi này hiệu xưng Thất Lý Đồng, tự nhiên là phạm vi phải rất rộng, cũng là nơi tụ cư lớn nhất của người Miêu ở vùng biên thùy Nam Cương. Họ càng tiến vào sâu, những người Miêu nhìn lại càng lúc càng nhiều.

Từ con đường tương đối rộng rãi mà họ đang đi, không ngừng có các nhánh nhỏ rẽ về các phía, giống như cành lá trên một cây to.

Quý Lệ và Tiểu Bạch nhìn ra xa, đường dưới chân dẫn thẳng đến hướng đàn tế ở mãi đằng kia, vì vậy, cũng bớt được những hồi han không cần thiết.

Chỉ có điều họ càng tiến lên, những người Miêu chú ý đến hành trình của họ càng nhiều. Xung quanh tiếng xì xào dập dồn vang lên. Ước chừng thời gian cạn nửa chén trà, họ đến được chân núi nơi dựng đàn tế.

Sau đó, họ dừng bước, không phải vì họ do dự, mà vì những thổ binh dưới chân núi đã ngăn họ lại.

Quý Lệ trong lòng cảm thấy phiền toái, nhưng tình hình trước mắt cũng không ngoài dự liệu. Vốn nó phải như thế mà! Đàn tế thần thánh chí cao vô thượng của Miêu nhân, nếu không có giới bị tôn nghiêm, thì mới là lạ.

Thổ binh Miêu nhân phòng vệ dưới chân núi quả thực không phải ít, nhìn lướt qua ít nhất của cỡ mười mấy nam tử tinh tráng, hoặc xa hoặc gần đứng cảnh giới ở con đường dẫn lên sườn núi.

Người đang chặn đường họ là hai nam tử, mình mặc trang phục bình thường của người Miêu, có khác là trên ngực họ gắn thêm một bộ mộc giáp làm từ gỗ tử đàn cứng, tay cầm thương nhọn cán dài, xem ra đó là điểm để phân biệt những chiến binh Miêu nhân với dân cư bình thường.

Hai người Miêu đó nhìn Quý Lệ và Tiểu Bạch một lượt, sau đó dồn ánh mắt sang gương mặt xinh đẹp của Tiểu Bạch, ngắm nghía giây lát, rồi to giọng quát: "Chi li chi li hồ lô lô, qua la qua la lô lô hồ..."

Quý Lệ ngoảnh sang Tiểu Bạch, Tiểu Bạch so vai nói: "Đừng hỏi ta, bị giam lâu như vậy, những thứ thổ ngữ này ta làm sao còn nhớ được?"

Quý Lệ lặng lẽ, ngoảnh đầu về, trầm ngâm một lát rồi cất tiếng: "Chúng ta có việc gấp, muốn bái kiến đại pháp sư của các người!" Vì có việc phải cầu người, nên hiếm hoi lắm lúc này hắn mới nói chuyện, ngữ khí có mấy phần khách sáo.

Rõ ràng là vùng đất mà người Miêu tụ cư này không được khai hóa như lão bản ở khách sạn chỗ Thiên Thủy Trại, tinh thông nhiều thổ ngữ. Nghe Quý Lệ nói vậy, hai người Miêu nhăn tít mày, nhìn nhau, lại giơ thương nhọn cán dài trong tay lên, nét mặt nghiêm cứng, miệng hét lớn: "Hồ hồ lô lô qua la la, lô lô hồ hồ chi li li..."

Quý Lệ lặng ngắt, nhất thời không biết phải làm thế nào mới được. Hắn vì Bích Dao, mười năm nay chạy đông chạy tây, đến đâu cũng tìm nơi hắc pháp sư hạ lạc, hôm

nay khó khăn lắm mới có manh mối, lại bị đám chiến binh người Miêu này ngăn trở, trong lòng thực phiền não vô cùng, đúng là muốn thẳng tay đánh ngã những người này, xông vào đàn tế tìm đại pháp sư kia, bắt lão cứu chữa cho Bích Dao.

Có điều hấn rất cục không phải là thiếu niên bất tri thế sự năm xưa nữa, biết lúc này vạn lần không thể manh động, một khi làm náo loạn vùng cương thổ này, chỉ e là kích cho tất cả nổi dậy. Trù trừ giây lát, vì ngôn ngữ bất đồng, hấn bèn dùng tay chỉ chỉ lên đàn tế trên sườn núi, dùng một giọng hết sức hòa dịu nói: "Chúng ta muốn lên đàn tế của các người, bái kiến đại pháp sư."

Chẳng biết người Miêu kia nghe hấn nói có hiểu không nữa, nhưng động tác hấn dùng tay chỉ lên đàn tế nơi sườn núi, lập tức khiến cho tất cả những Miêu nhân xung quanh, kể cả những chiến binh đang đứng phía xa, và những người dân đang đứng sau lưng hấn xem nhiệt náo cùng bưng bưng phần nộ. Ai nấy tức thời la hét chửi bới, đám chiến binh người Miêu càng hô hô la la loạn lên, vây xúm lấy bọn họ.

Quý Lệ sững người. Tiểu Bạch đứng bên nói nhỏ: "Hổng rồi, người phạm đến điều đại kỵ của họ rồi!"

Quý Lệ lạ lùng: "Ta đã làm gì?"

Tiểu Bạch nhìn đám người đang phần nộ vây quanh, khe khẽ nói: "Trong mắt người Miêu, đàn tế là cấm địa thần thánh, bình thời lúc nói năng cũng không thể khinh suất, dùng tay chỉ về đàn tế lại càng là cử chỉ bất kính, là động tác sỉ nhục nhất đối với bọn họ."

Quý Lệ trừng mắt, nói một cách hung tợn: "Chuyện quan trọng như vậy, sao người không sớm báo cho ta biết?"

Tiểu Bạch khẽ cười, như lộ hết những vẻ dịu dàng nhu mì, nhẹ nhàng nói: "Người cũng phải nghĩ xem, ta bị giam đến ba trăm năm, đâu còn nhớ được nhiều như thế..."

Quý Lệ lại lặng ngắt, nhất thời cảm thấy đầu nặng trĩu.

Những người Miêu xung quanh thấy hai người bị vây khốn mà chẳng tỏ vẻ sợ hãi, thần tình lại cứ như không, khe khẽ nói chuyện. Gã kia còn có mấy phần lo lắng, chứ ả nọ hoàn toàn không để ý đến họ, cứ làm dáng cười duyên, sóng mắt lưu chuyển.

Xung quanh có rất nhiều Miêu nữ, thấy Tiểu Bạch hình dung xinh đẹp, nhất thời đều âm thầm ngưỡng mộ. Nhưng khi nhìn thấy mỗi lúc một nhiều nam tử Miêu nhân ngắm Tiểu Bạch hai mắt bưng sáng, tức thời họ đều xung động, giây lát kêu chi li hô la loạn cả lên, ra ý đòi cầu nam cầu nữ này vũ nhục đàn tế thần thánh, tội bất dung xá, về lý là phải nghìn đao từng xẻo, lăng trì xử tử.

Trong số nam nhân có vài thiếu niên trẻ tuổi không chịu cái lý ấy, liền tranh biện mấy câu. Họ nói kẻ vũ nhục đàn tể là nam nhân kia, còn nữ tử đâu có đại tội gì, hay là giết gã đó, tha cho ả nọ, để làm vợ ta cũng không tệ...

Lời còn chưa dứt, mấy nam tử đó đột ngột bị nhấn chìm trong đám Miêu nữ, bị mẩu thân, tử tử, muội muội, a di, tam cô, lục thẩm cho chí những Miêu nữ không quen biết hoặc giơ tay đánh, giơ chân đá, hoặc ngất tóc, véo tai, hoặc lườm nguýt, đăm ngực, tóm lại là ngập trời những chân với tay, tiếng kêu tiếng thét như quỷ khóc sói gào nhất thời dậy lên, giây lát sau, âm thanh bồm bộp liên tiếp vang dội, những nam tử ấy ai nấy đầu sưng mặt tím bị đẩy xuống suối, làm bắn tóe lên bao bọt nước.

Miêu nữ hung hãn, đúng là mới thấy lần đầu.

Mấy thổ binh Miêu nhân tựa hồ cũng không ngờ phụ nữ bộ tộc mình lại nổi giận đến độ ấy, nổi giận hơn cả những chiến binh cảnh giới vốn được chọn từ hàng ngũ trung trình nhất với thân mình, tổ thái độ thâm ác thống tuyệt đối với những người ngoài đến vũ nhục đàn tể, tới mức đánh đấm người khác chỉ vì họ ngổ lời cầu xin giảm tội.

Chiến binh Miêu nhân đứng đầu, tựa hồ là đầu mục của mười mấy thổ binh này, nhìn những gã trẻ tuổi đang mặt nhăn mày nhí dưới nước, ho khế một tiếng, rồi liếc Quỷ Lệ và Tiểu Bạch, tức thời gương mặt lạnh lẽo. Y không nhìn Tiểu Bạch lâu, mà cứ chăm chăm xoáy mắt vào Quỷ Lệ, tựa hồ chỉ sợ hấn chuồn mất, hoặc sợ ánh mắt của mình bỏ sót điểm gì. Để tránh đối phương không hiểu rõ, y cất tiếng nói thật to: "Ha ha lô lô chi li li, qua la chi li hô lô lô!"

Quỷ Lệ cũng lo cuống, tuy không biết vì sao đột nhiên những phụ nữ kia lại xông đến, tóm bắt mấy gã thiếu niên đánh cho một trận rồi ném xuống nước, nhưng nhớ ra Miêu nhân là dị tộc, quá nửa là phong tục kỳ quái, nên cũng không lấy làm lạ.

Có điều bây giờ nói chuyện không thông với những Miêu nhân, vừa rồi tự mình lại vô ý xúc phạm đến điều đại kỵ của họ, làm họ tức giận. Mắt thấy những người Miêu xung quanh tụ lại mỗi lúc một nhiều, tuy hấn và Tiểu Bạch đều là người trong giới tu chân, tuyệt không sợ những người Miêu này người đông thế nhiều, thân thể to khỏe, nhưng không có cách nào, vì quả thực là hiện giờ đang phải cầu sự trợ giúp của bọn họ.

Mười năm nay, hấn từ hy vọng đến thất vọng lại hầu như tuyệt vọng, tủi buồn đau khổ vô cùng. Hôm nay đột nhiên niềm hy vọng mới mẻ thế này chớm nở, bất luận thế nào hấn cũng không thể khinh suất bỏ qua. Nhưng lúc này nói chuyện không xuôi, dùng động tác lại sợ là khó hiểu, vạn nhất vô tình mạo phạm vào điều úy kỵ nào nữa, e không tránh được oan uổng.

Hắn đứng đó, xông lên không được, lui lại thì không muốn, trái phải đều khó, thực là rất lúng túng.

Những người Miêu xung quanh thấy hai kẻ mạo phạm vẫn khẳng khẳng không hối cải, cứ đứng nguyên chỗ không chịu nói một lời. Trông gã kia thần sắc còn có mấy phần lo lắng, nữ tử nọ lại cứ mỉm cười, càng lúc càng tươi, quan sát đám đông xúm quanh tựa hồ rất cao hứng, tiểu dung càng lúc càng kiêu mị, lại còn cười với những nam tử Miêu nhân cứ nhìn ả này giờ, khiến bọn họ nhất thời như mê mẩn cả đi.

Tình cảnh này không lọt qua ánh mắt của những phụ nữ Miêu, tức thời như khai mầm họa, đúng là có thể chịu đựng, nhưng không thể chịu đựng được, họ lão nháo càng lúc càng âm ỉ, tựa hồ muốn dùng nước miếng mà dìm chết Quỷ Lệ và Tiểu Bạch.

Mãi thấy đám đông không ra tay khống chế, rất nhiều phụ nữ Miêu toan xông lên trước, dạy cho cái tên tiểu yêu tinh khinh mạn kia một bài học, đúng lúc dẫn thần minh ra để cầu viện, họ nghe một tiếng quát lớn vang lên, từ phía sau các chiến binh bảo vệ đang đứng trên sơn đạo.

Thanh âm thuần hậu hùng tráng vô cùng, lại tràn đầy vẻ uy nghiêm, át đi tiếng huyền não của rất nhiều người. Miêu nhân xung quanh tựa hồ cũng nhận ra thanh âm này, giây lát đều yên lặng, nhìn hướng lên phía núi, hiển nhiên nơi đó có một người rất uy vọng đối với bọn họ.

- o O o -